

נס של אהבה - פרק שלא פורסם

פרק ב': אבא שלי גיבור

ורק כשגדלתי, והייתי בכתה ב',
הבנתי שסיפור השלג הוא אמת,
אבל לא כל האמת.

על השולחן ראיתי מעטפה שנשלחה מ"עמותה לנפגעי טרור" עבור אבא שלי. כאשר אמא פתחה את הדואר, ראיתי כי זו הזמנה לפעילות מיוחדת עבור "נפגעי פעולות איבה ומשפחותיהם".

הצגה והופע של זמר אורח בבית "יד לבנים".

דווקא נשמע ערב מרתק.

איזה כיף למשפחות של נפגעי איבה.

"אמא, פעולות איבה ופעולות טרור זה אותו הדבר?" שאלתי

"כן, בערך", השיבה. "זה כל מי שנפגע מאויב שלא בצבא. למה את שואלת?"

ובמקום לענות הראיתי לה את ההזמנה:

"למה שלחו לנו את ההזמנה הזאת? את חושבת שזו טעות?"

אמא התיישבה לידי.

"לא, זו לא טעות" השיבה.

"אבל אף אחד במשפחה שלנו הוא לא נפגע טרור" שאלתי במבוכה.

"אבא כן," אמרה.

הסתכלתי עליה בתימהון.

אבא שלי? הגיבור, האמיץ, החכם?

מי יכול עליו?

"מתי אבא נפצע? וחוף מזה - אבא קצין בצבא. והרגע אמרת שפעולות איבה זה מי שהוא לא

קשור לצבא, לא?"

אמא נאנחה, כמי שמבינה שאין מנוס.

"למה אף פעם הוא לא נמצא כשצריכים אותו?" אמרה לעצמה, בשקט.

"מי, אמא, מי לא נמצא?"

אמא עשתה תנועת ביטול ביד, ואמרה שאני כבר מספיק גדולה ואפשר כבר לספר לי, אבל

זה סיפור ארוך ואולי לא כדאי הערב לפני השינה כדי שלא אפחד בלילה, כי זה קצת מסובך.

אבל כבר לא נתתי לאמא לסגת.

הייתי מוכרחה לדעת מה הקשר בין האיבה ואבא שלי.

אמא הוציאה מתיקיה בארון המסמכים שקית ובה גזרי עיתונים ופתקים. ראיתי שהיו שם גם

כרטיסי ברכה שכתוב עליהם "רפואה שלמה" ו"החלמה מהירה".

"קחי, תקראי", אמרה לי אמא והושיטה לי מאמר מעיתון. קצת ישן, קצת צהוב אבל לא יותר

מדי. לא ממש מתפורר. והתחלתי לקרוא:

קצין בכיר נדקר על ידי ערביה בתחנת המשטרה באזור ירושלים

הקצין זה אבא? מה הוא עשה במשטרה?

והמשכתי לקרוא:

התור לפקיד המשטרה בתחנה היה הפעם ארוך במיוחד. עמדו שם, כרגיל, אנשים רבים. יהודים וערבים, נשים וגברים, זקנים וצעירים, כולם מחכים לבואם לגשת לפקיד התורן לדווח על גניבה, אובדן, תקלה ברכב או אישור כל שהוא. כאשר הגיע תורו של י. ל, סא"ל במילואים, לצאת מהתור ולגשת לפקיד, ניתקה מהתור גם אישה ערביה ובידה תינוק המכוסה היטב בשמיכות רבות מפאת הקור. היא נגשה בזריזות אל הבחור, שלפה

סכין חדה מתחת לתינוקה – שהתברר שלא היה כלל תינוק אלא ערימת סמרטוטים בלבד, ותקעה את הסכין בגבו של י. הוא המשיך ללכת כמה צעדים כשהסכין עדיין בגופו, עד שהתמוטט ונפל. הדוקרת נסה. כוחות הביטחון ירו מיד לעבר הדוקרת ועצרו אותה. אמבולנס שמיהר למקום פינה את י. במצב קשה עד בינוני לבית החולים "הדסה עין כרם".

הסתכלתי על אמי כלא מאמינה.

י. ל.

אבא שלי?

ככה הצליחו להכניע אותו?

ואולי זה בכלל ירון לוי אחד? או ישעיהו ליבוביץ'?

ואולי ליאור יזדי?

אולי זה בכלל לא אבא שלי?

אמא הסבירה כי בגלל דרגתו הצבאית הבכירה של אבא, לא רצו לפרסם את שמו.

המון שאלות היו לי. מה אבא עשה במשטרה, ומה פתאום סכין, ואיך הוא לא שם לב, ומה

הוא הרגיש.

אבל אבא לא היה בבית וידעתי שאני אחכה עם השאלות עד שהוא יבוא.

והמשכתי לקרוא כתבה אחרת:

הנדקר והדוקרת שוכבים זה לצד זה בבית החולים הדסה עין כרם

מאת כתבנו לענייני בריאות, רפאל חזק

באופן מפתיע, באותו החדר, מיטה לידו, שוכבת הדוקרת שנפצעה מירי חיילי צה"ל לעברה, לאחר שניסתה לברוח מזירת האירוע. היא פצועה באופן קל וקשורה למיטה באזיקים. בחדר המיון הצר מסתובבות משפחות שני הפצועים זו לצד זו.

בחדר מיון בעין כרם, במחלקת טראומה, שוכבים זה לצד זה הדוקר והנדקר. הפצוע שנדקר בגבו ונפגע בריאותיו מדקירת סכין, מקבל טיפול חירום ומחובר למכשירים רבים. מצבו בינוני אך יציב. לא נשקפת סכנה לחייו.

"איך יכולת להיות אתם באותו החדר? הבת שלהם ניסתה להרוג את אבא שלנו!" שאלתי את אמא באי אמון.

"אה, זה סתם תיאורים של עיתונאים שאוהבים לעשות דרמה מכל דבר" בטלה אמא את שאלתי. "אבא והיא באמת שכבו בחדר מיון יחד, אבל לא נתנו למשפחה שלה להיכנס, רק כשעברה למחלקה. אולי חששו שתפתח קטטה בין שתי המשפחות. חוץ מזה, היה מאד צפוף, ולא היה מקום בחדר. הרמטכ"ל הגיע לביקור, ואלוף הפיקוד, והמפקדים של אבא מהצבא, וכמובן המשפחה וההורים וחברים".

שתקתי.

"אמא, דאגת?"

אמא ליטפה את ראשי.

"אני חושבת שלא היה לי זמן לדאוג. הייתי צריכה לעזור לאבא, ולדבר עם עיתונאים, ולהרגיע את המשפחה, ולדאוג שיטפלו בילדים שנשארו בבית... אבל כן". הוסיפה. "בטח שדאגתי. יום קודם אירע מקרה דקירה דומה מאד בשכונת קריית יובל. ארבע נשים שעמדו

בתחנת האוטובוס נדקרו, ואף אחת מהן לא ניצלה. כולן נפטרו מפציעיהן. כך שזה היה מפחיד לדעת שלאבא יש פציעה דומה.
תודה לאל, הוא הבריא מזה לגמרי. אבל זה לקח זמן".
"כמה זמן הוא היה בבית החולים?"
"אבא היה מאושפז כמה שבועות ולקח כמה חודשים עד שחזר לכושר והבריא לגמרי. ואז, אחרי שנה, בדיוק באותו יום ובאותו חודש – נולדת את!".
פתחתי זוג עיניים גדולות, שהרבה פעמים אח"כ אמא הייתה אומרת "תעשי שוב עיניים גדולות כמו כשסיפרתי לך על אבא"...
"אז זאת הסיבה ש..." לא גמרתי את המשפט, ואמא הנהנה בראשה.
"אחד השכנים הציע שנקרא לך 'ניצחיה'. כדי לבטא בכך שאבא ניצח את מי שרצה להרוג אותו. לא רק שלא הצליחו להרוג אותו, אלא זכינו להוסיף חיים!"
סבא הציע שלגיה, ושכן נצחיה.
אני אוהבת את שמי, נסיה.

"אז, אז הנס שלי הוא לא רק הנס של השלג?"

אמא חייכה.

"בכלל לא חשבנו על השלג כשבחרנו בשם 'נסיה'. בכלל לא", הפתיעה אמא. "אבל כשהיית בת שלוש, וחגגנו לך יום הולדת בגן, בפעם הראשונה הייתי צריכה לספר למה קראנו לך בשמך. הייתי אז במבוכה, ולא ידעתי מה לומר. מה אספר לילדים, שאבא שלך כמעט מת? זה נשמע לי סיפור קשה מדי עבור קטנטנים.
ואז נזכרתי בשלג, והחלטתי שזה יכול להיות פתרון טוב, והסברתי שזה הנס של הולדתך. זה נכון שהיה שלג כבד באותו יום, וכל "סיפורי הגבורה" על הנסיעה שלי לבית החולים נכונים, אבל כשבחרנו את השם שלך, חשבנו על נס הרבה יותר גדול..."
וכך למדתי שסיפורי השלג במשפחתנו תפחו לממדים גדולים, רק בגלל שאי אפשר להגיד את האמת לקטנים.
ואמא אמרה:
"אבל באמת, זה גם זה וגם זה"
ואני חשבתי שזה דווקא מיוחד שלי יש את הנס שלי, הקטן, כי אני קטנה, ולאבא את הנס שלו, הגדול, כי הוא גדול. אז עוד לא ידעתי שגם לסבתא מירי יש נס, שהוא עוד יותר גדול, כי היא עוד יותר גדולה משנינו יחד.

בעד ונגד הוספת הפרק לספר

בעד

זה אמיתי!

הסיפור כולו אמת, אז כדאי ללכת עם האמת עד הסוף. נסיה הוא שמה של הגיבורה שאמנם נולדה ביום שלג סוער, אבל לא בגלל זה נקראה בשמה. היא נולדה בדיוק שנה לאחר שאבא שלה נפצע בפיגוע טרור, ושמה בא לבטא את תודה והודיה לשם על הצלתו. למה לא להזכיר את זה?

נגד

יותר מדי נושאים לספר אחד. התמודדות עם פיגועים זה נושא בפני עצמו, ואולי כדאי להקדיש לו ספר שלם. זה יותר מדי עמוס לשתף בסיפור אחד את כל האויבים (כמעט) של עם ישראל...
בסופו של דבר זה ספר על השואה, לא על נסיה. נסיה רק עוזרת לספר את הסיפור עצמו. לכן לא מוכרחים להיצמד לאמת שבסיפור המשפחתי.